

USNESENÍ

Krajský soud v Brně – pobočka v Jihlavě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Mádra a soudců Mgr. Leony Sukané a Mgr. Martina Lály ve věci výkonu rozhodnutí

oprávněného: **J. R.**, narozený dne XXXX
bytem XXXX, XXXX
zastoupeného advokátem JUDr. Miroslavem Zvěřinou
sídlem Bráfova 161/20, 674 01 Třebíč

proti
povinné: **V. N.**, narozená dne XXXX
bytem Zámecká 998/39, 674 01 Třebíč

o vyklizení nemovitosti, o návrhu J.N., narozené dne XXXX, bytem XXXX, XXXX na odklad provedení výkonu rozhodnutí, o odvolání povinné V.N. a J.N. proti usnesení Okresního soudu v Třebíči ze dne 22. 11. 2017, č.j. 4 E 7/2016-62

takto:

- I. Odvolání povinné V.N. se **odmítá**.
- II. Usnesení soudu prvního stupně se **mění** tak, že návrh J.N. ze dne 12. 11. 2017 na odklad provedení výkonu rozhodnutí nařízeného usnesení Okresního soudu v Třebíči ze dne 18. 7. 2016, č.j. 4 E 7/2016-13, se **neodmítá**.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Třebíči výše uvedeným usnesením, jeho výrokem I., odmítl návrh J.N., dcery povinné, ve kterém se tato domáhala odkladu provedení výkonu rozhodnutí vyklizením nemovitosti. Výrokem II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o návrhu N. na odklad výkonu rozhodnutí. Své rozhodnutí o odmítnutí návrhu odůvodnil závěrem, že se jednalo o návrh na odklad výkonu rozhodnutí dle ustanovení § 266 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění předpisů pozdějších, dále jen „o.s.ř.“, který však může podat pouze povinná, nikoliv třetí osoba, která není účastníkem řízení o výkonu rozhodnutí vyklizením nemovitosti ve smyslu ustanovení § 255 odst. 1 o.s.ř.
2. Proti usnesení soudu prvního stupně podala odvolání jak povinná tak i J.N.. Povinná namítla, že v nemovitosti trvale bydlí a „exekutor“ se domáhá jejího vyklizení přesto, že opakovaně upozornila na skutečnost, že nemovitost je v dlouhodobém pronájmu její dcery, které patří též vnitřní vybavení, že nemůže vystěhovat movité věci, které nejsou jejím majetkem, soud „ani exekutor“ však na její námitky nereagují a s dcerou nechťejí jednat. Měla za to, že je soud vůči její osobě podjatý. Uvedla, že splňuje požadavky § 266 odst. 1 o.s.ř. a dostává se do neřešitelné situace, soudy však opakovaně na její žádost o odklad nereagují. Nemovitost, ve které bydlí, se stala předmětem spekulativních nákupů a prodejů, její dcera nemovitost chtěla koupit již v době, kdy byla v zástavě pana K., složila i zálohu, přesto pan K. prodal nemovitost oprávněnému.
3. Obdobné námitky vznesla i J.N.. Uvedla, že nemovitost má od svých rodičů pronajatou od roku 2009 a to s veškerým vybavením domu, že nájemní smlouvu uzavřela za účelem budoucí koupě domu. Měla za to, že je účastníkem „exekuce“. Uzavřela i smlouvu o budoucí kupní smlouvě s panem K., který však nemovitost prodal oprávněnému.

I s povinným vstoupila v jednání s tím, že dům koupí. Exekuce její matku posílá do sociálních problémů. Žádala, aby soud „exekuci“ odložil na jím stanovenou nezbytnou dobu.

4. Oprávněný poukázal na skutečnost, že docházelo k opakování tvrzení, která byla obsahem již dřívějších podání povinné, o kterých již bylo rozhodnuto, a to i odvolacím soudem. Navrhl, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně potvrdil.
5. Odvolací soud v první řadě předesílá, že v posuzované věci se jedná o řízení o soudní výkon rozhodnutí vyklizením nemovité věci, nikoliv o řízení exekuční. Proto bylo třeba věc posuzovat výlučně dle ustanovení občanského soudního řádu, nikoliv dle zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu, ve znění předpisů pozdějších.
6. Odvolací soud se pak v první řadě zabýval otázkou, koho lze mít za osobu oprávněnou k podání odvolání proti napadenému usnesení. Jednalo se o usnesení, jímž soud prvního stupně zamítl návrh J.N., dcery povinné, na odklad výkonu rozhodnutí. Sama povinná návrh na odklad nepodala (její dřívější návrh již byl pravomocně zamítnut). Odvolací soud tak měl za to, že účastníkem této dílčí části vykonávacího řízení (o návrhu J.N. na odklad výkonu rozhodnutí), byla vedle oprávněného toliko N., která návrh podala a že tak pouze tato, nikoliv však již sama povinná, byla procesně aktivně legitimována k podání odvolání proti zamítnutí jejího návrhu na odklad výkonu rozhodnutí. Odvolací soud proto odvolání povinné dle ustanovení § 254 odst. 1, § 218 písm. b) o.s.ř. odmítl jako podané neoprávněnou osobou.
7. Odvolací soud však v této souvislosti připomíná, že soud prvního stupně se bude muset podáním povinné zabývat v té jeho části, v níž povinná vyjádřila nedůvěru k soudu i „exekutorovi“. Podání se v této části jeví být námitkou podjatosti, byť v této podobě dosti neurčitou. Vzhledem ke skutečnosti, že námitku podjatosti lze vznést toliko vůči konkrétní osobě (či i více osobám), bude na soudu prvního stupně, aby v dalším průběhu řízení povinnou usnesením vyzval, aby své podání doplnila tak, aby z něho bylo patrné, ve vztahu ke komu podjatost namítá (zda vůči soudci R. K. či vůči soudnímu vykonavateli Z.H. (či snad ještě i jinému zaměstnanci Okresního soudu v Třebíči), a dále tak, aby z něho bylo patrné, jaký dle jejího názoru má osoba, vůči níž námitku podjatosti vznáší, vztah k projednávané věci, účastníkům řízení či právnímu zástupci oprávněného a na základě jakých konkrétních skutečností toto dovozuje. Povinnou třeba současně poučit, že důvodem podjatosti nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (či jiného zaměstnance soudu) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování ve věcech jiných. V případě, že po poučení a výzvě k doplnění podání povinná svoji námitku doplní tak, že z ní bude patrné, že ji vznáší vůči soudci, předloží soud prvního stupně věc s vyjádřením dotčeného soudce svému nadřízenému soudu (§ 15b odst. 1 o.s.ř.). V případě, že námitka bude směřovat proti vykonavateli či jinému zaměstnanci soudu, rozhodne o ní předseda senátu soudu prvního stupně (§ 17 o.s.ř.)
8. J.N. pak své odvolání podala včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.) a napadla jím usnesení, proti kterému je odvolání objektivně přípustné (§ 202 o.s.ř. a contr.). Proto odvolací soud bez nařízení jednání, pouze na základě obsahu spisu (§ 214 odst. 2 písm. c/ o.s.ř.) přezkoumal napadené usnesení soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání třeba považovat za důvodné, byť z jiných než odvolatelkou uvedených důvodů.
9. Odmítnutí podání je institutem, kterým zákon soudu umožňuje vypořádat se s podáním (účastníka řízení či v některých případech i jiné osoby) bez toho, že by se s nimi věcně zabýval (s výjimkou dovolacího řízení, v němž lze dle § 204c odst. 1 o.s.ř. odmítnout i dovolání zjevně bezdůvodné). Soud prvního stupně takto reaguje na opožděně podanou námitku podjatosti (§ 16 odst. 2 o.s.ř.), na nesrozumitelné či neurčité podání, kterým se zahajuje řízení ve věci samé, pokud přes výzvu nebylo doplněno nebo opraveno a v řízení pro tento nedostatek nelze pokračovat (§ 43 odst. 2 o.s.ř., ve vztahu k návrhu na vydání předběžného opatření pak § 75a o.s.ř., ve vztahu k návrhu na vydání elektronického platebního

38/2018

rozkazu pak § 174a odst. 4 o.s.ř.), na nesložení jistoty při podání návrhu na vydání předběžného opatření (§ 75b odst. 2 o.s.ř., ve vztahu k zajištění důkazu pak § 78d odst. 2 o.s.ř.), na opožděné podání odporu proti platebnímu rozkazu (§ 174 odst. 3 věta první o.s.ř.), ve výkonu rozhodnutí pak na podání neúplné či opožděné přihlášky (§ 336f odst. 4 o.s.ř.). Reakcí na podání učiněné neoprávněnou osobou pak je odmítnutí pouze v případě opravných prostředků – odporu (§ 174 odst. 3 věta druhá o.s.ř.), odvolání (§ 218 odst. 2 o.s.ř.) a dovolání (§ 243c odst. 3 o.s.ř.).

10. Jestliže tedy soud prvního stupně učinil závěr, že návrh na odklad výkonu rozhodnutí byl podán neoprávněnou osobou, měl rozhodnout o jeho zamítnutí, a to pro nedostatek procesní aktivní legitimace J.N. k podání takového návrhu. Důvody pro odmítnutí návrhu však dány nebyly. Proto odvolací soud za přiměřeného užití ustanovení § 220 odst. 1 o.s.ř. napadené usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že návrh J.N. na odklad výkonu rozhodnutí se neodmítá.
11. V dalším řízení se pak soud prvního stupně bude návrhem N. (pokud tato na svém návrhu i nadále setrvá) zabývat věcně. Zde lze uvést, že jeho postup by se měl odvíjet od odpovědi na otázku, zda N. tvrzené nájemní právo je či není právem odvozeným od práva povinné. Pouze v případě, že by se nejednalo o právo odvozené od práva povinné, by se nařízený výkon rozhodnutí na N. nevztahoval a ta by se tak skutečně mohla bránit nejen podáním vylučovací žaloby, nýbrž i návrhem na zastavení výkonu rozhodnutí dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. (viz závěry vyslovené Nejvyšším soudem ČSR ve stanovisku sp. zn. Cpj 40/83 ze dne 30. 12. 1983, uveřejněném též ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, ročníku 1984 pod č. 27 či v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2013, sp. zn. 20 Cdo 1394/2012). V takovém případě by jí pak bylo třeba přiznat i oprávnění podat návrh na odklad provedení výkonu rozhodnutí.
12. Přitom by však bylo třeba také zvážit, zda se nejedná o toliko další snahu o účelové prodlužování řízení (povinná se svým dřívějším návrhem na odklad provedení výkonu rozhodnutí nebyla úspěšná; domáhala se přitom odkladu na dobu do 30. června 2017, v dalším průběhu řízení pak prostřednictvím svého tehdejšího zástupce pro účel předchozího odvolacího řízení přislíbila, že nemovitost vyklidí a předá vykonavateli dne 6. 11. 2017). Pokud tedy N. na svém návrhu na odklad setrvá, bylo by vhodné, aby též tvrdila a současně doložila, zda a jak za dobu od tvrzeného uzavření nájemní smlouvy platila nájemné ve výši 10.000 Kč měsíčně, a to zejména v době, kdy vlastníkem nemovitých věcí již nebyla její matka.

Poučení

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné. Výrok I. usnesení však může být napaden žalobou pro zmatečnost, a to podanou do tří měsíců ode dne doručení tohoto usnesení ke Krajskému soudu v Brně.

Jihlava 14. března 2018

JUDr. Jaroslav Mádr v.r.
předseda senátu